

Oh nee.

Dit is vast de eerste gedachte die bij veel leden naar boven komt wanneer ik het onderwerp vermeld waar ik nu weer mee kom.

Toen het koor begon in 1989 ging de correspondentie aangaande koor aangelegenheden misschien nog wel per interne handgeschreven of getypte memo's.

Voor mij persoonlijk was dat al een enorme technische vooruitgang in die tijd. Toen ik met werken begon, moesten we grotere oplagen dan 1 stuks nog verspreiden middels geschreven of getypte teksten op blaadjes papier die we dan in oplagen van drie of vier velletjes konden verspreiden door er carbonpapier tussen te leggen.

Al snel werd het carbonpapier vervangen door de vloeistofduplicator.

Ook bij dit apparaat had men weer carbonpapier nodig en alcohol of spiritus. Iedereen begrijpt dat mijn voorkeur uitging naar alcohol.

Na enkele jaren stoeien met de vloeistofduplicator kwam de stencilmachine in beeld. Dagen, nachten, weken heb ik me suf gedraaid om schoolkranten, clubbladen etc. af te draaien.

Ook bij dit apparaat speelde carbonpapier nog steeds een rol, zeker als je op de stencils wilde tekenen, ook zo'n heerlijk tijdrovend werkje. Ik werd uit mijn lijden verlost toen de elektrische stencilmachine werd uitgevonden. Kon ik eindelijk een extra clubje trainen, regisseur en directeur worden en af en toe thuis zijn.

De mega vooruitgang zat 'm natuurlijk in de uitvinding van de personal computer, zeker toen die ook nog eens gekoppeld kon worden aan een kopieerapparaat. Even typen op de computer, verzenden naar het kopieerapparaat, waarvan de nieuwste versies er ook nog gelijk een boekje van konden maken. Ik kon er nog een paar bestuurstaken bijnemen, wat presentatiewerk en nog iets meer thuis zijn.

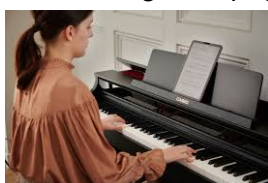

En nu dan? We communiceren nu zonder doordrukken, stencils en kopietjes.

Vanaf de jaren negentig gingen we "een mailtje versturen". Deze werden en worden door sommige mensen nog hardnekkig afgedrukt, maar dat is niet echt (of echt niet) nodig.

Bladmuziek en songteksten worden nog wel afgedrukt, waardoor we als koor Thea ook nog lekker aan het werk houden, maar zeker voor de koorleden die lang naar hun muziek moeten zoeken (hand in eigen boezem) zou een tablet een uitkomst zijn. Ook voor onze dirigent zou het natuurlijk fantastisch zijn; niet langer vijf blaadjes naast elkaar op de piano. Gewoon even aantikken en je gaat naar de volgende pagina. En niets afdrukken.

Na de mailtjes vonden sommige nieuwlichters het wel handig om elkaar te informeren via whatsapp. Gelukkig ken ik niemand die deze afdrukt, hoogstens een screenshot.

Wat moet ik nu met al mijn vrije tijd?

Zijn we net gewend aan de whatsapp groep, komt de volgende ontwikkeling alweer op ons af door de politieke ontwikkelingen in de Verenigde Staten. Van menig koorlid krijg ik bericht dat ze vanaf heden ook bereikbaar zijn via Signal en dat kan natuurlijk alleen maar als ik zelf ook van dat medium gebruik maak. Voor de redenen waarom verwijs ik graag naar de actualiteitenrubrieken en de geschreven media, maar mijn doel is om binnen vier jaar alle contacten te onderhouden via Signal. Twee groepen zijn al helemaal over.

En eigenlijk zou dat met het koor ook moeten lukken. De helft maakt al gebruik van Signal en waarom past Signal zo goed bij ons koor?

Signaal is een wisselspanning die representatief is voor het door ons gewenste geluid.

Ongewenste signalen noemen we doorgaans ruis, vervorming of storing.

In ons geval zou ik zeggen: Prettig gestoord.